

DÉLMAGYARORSZÁG

SZEGED, Szerkesztőség: Somogyi uccsa 22. I. em. Telefon: 13-33. - Kiadóhivatal, Könyvtár és Jegyiroda: Aradi uccsa 8. Telefon: 306. - Nyomda: Lőw Lipót uccsa 19. Telefon: 16-34. Távirat és levélcím: Délmagyarország Szeged.

Kedd, 1929 november 5
Ára 16 fillér 257
V. évfolyam, 244. szám

ELŐFIZETÉS: Havonta helyben 3-2 vidéken és Budapesten 3-60, külföldön 6-40 pengő. - Egyes szám ára hétfőnap 16, vasár- és ünnepnap 24 fill. Hirdetések felvétele tarifája szerint. Megjelentek hétfő kivételével naponta reggel

A legnagyobb hazardőr

Annyszer kiirtották már nálunk a kártya-klubokat, hogy azt hittük, hirmondó se maradt belőlük. Azért olvassuk meglepetve azt a hivatalos nyilatkozatot, hogy most már csakugyan leszámolnak azokkal a gentlemanokkal, akik még a mai világban is szerencsekergetéssel szolgálják a hon javát. Ámbár hiszen nincsen ebben semmi meglepő. Ugy látszik, a kártyásokkal is úgy van a vaskezü hatalom, mint a vadvizekkel. Azokat is minden esztendőben megfenyegetik vele, hogy most már aztán csakugyan ráncba szedik őket, sőt tavasszal rendesen megjelenik a fenytő hadjárat térképe is. Persze mindig ugyanaz a térkép, amit már nyolc esztendővel ezelőtt tett le az illetékes hatóság a nemzet asztalára. A vadvizek persze épp oly vigan legelgetnek most is, mint mikor még nem üldözték őket térképileg.

Nem mondjuk, hogy a kártyasport vadvi-zei is csak ilyen elméleti szabályozásban részesültek eddig. A néhány ezer kártyakaszinóból csakugyan szétugrasztottak már egy tuca-tot, úgyhogy most már azoknak a tagjai is kénytelenek más kaszinókban szerencsétlenkedni, vagy szerencséskedni. Éppen ezek a ki-kiujuló fenyegetések azonban azt mutat-ják, hogy hazánk kártyából élő polgárainak statisztikája nem mutat hanyatló tendenciát, amiben azonban nem a rendőrség erélye a hibás. Attól tartunk, hogy ettől a tüneti keze-léstől nem lehet eredményt várni. Nem még abban az esetben sem, ha példának okáért nem az eldugott lokálokban adná ki a mér-gét a hivatalos szigor, ahol névtelen sze-rencsevadászok és homályos multu exiszen-ciák verejtékeznek a zöldposztó felett, — ha-nem azokban a nagymultu klubokban ütné-nek szét, amelyekben fényes nevek viselői és nagyragu méltóságok ápolják az ősi tradíció-kat a kártya tekintetében. Nem valószínű ugyan, hogy ezeknek szólna a mostani készü-lődés s hogy ezekre a patinás nevű intéz-ményekre is sor kerülne, de azt hisszük, nem is sokat használna ez se. Próbálta azt már olyan ur is, aki még Scitovszky belügyminisz-ter urnál is nagyobb ur volt és szintén igen konstruktív férfit, noha rábi-nak hívták. Hammurábi, a nagy babiloni király, az em-beriség legrégibb fönmaradt törvénykönyvé-nek szerzője már évezredekkel ezelőtt igen tiltotta a hazardjátékot és kezeknek, sőt fe-jeknek levágásával büntette, ami már abban az időben is körülbelül az egyetlen alapos kurának látszott a játékszenvedély ellen. Mindazáltal a nagy Hammurábi elmúlt, a nagyszerű büntetőkódexe is elmúlt, a játék-szenvedély azonban kerek e világon azóta is megmaradt.

Távol legyen azonban tőlünk, hogy pártju-kat fogjuk a spiller-eknek, ahogy a régi vi-lágban hívták őket és menedéklevelet kérjünk a számukra pszichológiai alapon. Ha vég-eredményben nem használ is, ártani semmi esetre se árt a játékdüh ellen való küzdelem, mert ha kiirtani nem tudja is, talán mégis mérséklj és szelidíti a bűnre csábító alkalom csökkentésével. De ha már odáig értünk a konszolidálás terén, hogy végre a kártyában is helyreállítjuk az erkölcsöket, talán jó lenne körülnézni az országban és észrevenni, hogy más hazardozások is folynak itt, nem kevésbé veszedelmesek, mint az, amit rulettal, vagy kártyával üznek.

Kezdjük a háboru nagy hazardján, amely-ben egy ezeréves ország volt a tét s amely-ben sikerült is elkártyáznunk négyesztendős játszmában, kontrákkal és rekontrákkal tar-kitva, még a honfoglaló ősök sirjait is. Tulaj-donképp ez a hazard háboru volt a kezdete minden nyomoruságunknak és ez a felelős azért, hogy ilyen szállóigéje van ma ennek az országnak: »itt becsületes munkából nem le-het megélni«. Ezért kénytelen itt ma mindenki hazardozni, az is, aki nem is ismeri a kár-tyát. Minden dolgozó ember, aki mégis csak a becsületes munkájából akar élni, kénytelen a szabad ideje, az éjszakai nyugodalma, a ma-radék testi, lelki ereje feláldozásával és koc-kára tételével hazardozni — egy falat ke-nyérért, meleg ruháért, téli tüzelőért. Nem pompáért, drága élvezetekért, hanem a leg-nyomoruságosabb életföltételekért, magáért a pusztá életért.

Mikor lesz ennek vége? Mikor tér vissza az a hazardmentes világ, mikor az ember tudta, miért dolgozik és nem kellett attól félnie, hogy amit évek munkájával összeku-porgatott, az egy reggelre elolvad, mint a hó

s öregsége támaszának nem marad más, mint a koldusbot, de az után is forgalmiadót kell fizetni? Mikor érünk megint oda, hogy igenis meg lehet élni a becsületes munkából és csakis abból lehet megélni?

Majd akkor, ha felhagynak a tizesztendős hazardpolitikával, amelyről Friedrich István, a néhai »jogforrás« azt mondta tegnap, hogy a harmadik Trianonhoz juttatott bennünket. Pedig ő tudhatja, mert ő egyik alapítója volt ennek a végzetes klubnak, amely ha-zárdul játszik az abszolutizmus nyílt kár-tyájával, amelybe azonban időnként, ha a szükség úgy kívánja, belecsempészi a mel-lényzsebből a demokrácia makkhetesét. Vagy-vagy. Vagy elő azzal az őszinte diktatúrával, aminek olyan sok felelőtlen cáfolatát provo-kálta ki Hadik János egy felelős helyett, vagy meg kell kezdeni a demokratikus játszmát. De mire jó egyszerre hazardirozni mind a kettővel? Mikor nyerni úgy se lehet egyebet, csak annyit, hogy a kormány a mai rendsze-rhez legyen címezve, veszteni pedig mindent el lehet, ami megmaradt is: az ősök temetői után a magunk sírhelyeit is.

A balpárt fényes győzelmével végződtek a törvényhatósági választások

44.020 szavazatot adtak le az ellenzéki jelöltekre és csak 41.880-at a hivatalos jelöltekre

A balpárt többsége 2140 szavazat

Az ellenzék 15 mandátumot kapott, a Nagyszeged Párt 12-öt a Külvárosi Párt 23-at

(A Délmagyarország munkatársától.) A választási harc legutolsó fázisában elhangzott egy beszéd, amely békét és megértést aján-lott fel és kért, ha majd a szavazás megtörtént és az eredmény kihirdetésével lezárul a köz-igazgatás 17 év óta első alkotmányos csatája. Akkor még természetesen senkisé tudta az eredményt, jóslások hangzottak el, bizakodá-sok élesztették a lelkesedést és próbáltak hódítani. Ma előttünk van a sok részletében teljesen váratlan eredmény, amely a főfron-tonkon megfelel a várakozásunknak, épp azért bennünket nem is lep meg. Ma már tudjuk, hogy a Szövetkezett Városi Balpárt győnyörű győzelmet aratott és beszámolóinkat mégis an-nak a reményünknek a hangoztatásával kezd-jük, hogy a sebeket, amelyeket a harc hevé-ben osztottak és kaptak, mindenki gyógyi-tani fog segíteni, senki sem fogja megengedni felszakításukat és hogy a liberális és demok-rata tábor tömör és megértő egységben fog találkozni.

A liberális polgárság ismert szereplői meg-lehetősen számban maradtak ki az új közgyű-lésből és bizony ki gondolt volna arra, hogy

nem lesz tagja az új közgyű-lésnek

dr. Bodnár Géza, akinek annyi érdemes és értékes felszólalása volt a régi közgyűlésen, hogy kimarad Hoffer Jenő, hogy csak mint póttag került be a szegedi közélet sok évtize-des érdemes munkása, Bokor Adolf és hogy a kimaradtak sorába kerül May Gyula. Nem került be az új közgyűlésbe a szegedi társa-dalom egyik megfontolt gondolkodású, kedves alakja, Rózsa Béla és a kimaradtok között van a nagymultu dr. Ujj József is.

Egyik szenzációja a választásnak, hogy a VII. kerületben, ahol a Szövetkezett Városi Balpárt nem állított jelölteket és ahol a Nagy-szeged Párt a kultuszminiszter társaságában a legelső helyek egyikén jelölte az ujjában ismét agyonfavorizált dr. Tóth Imrét, a sza-vazók ítéletet mondtak a lehető legszerencsét-leőbb listaösszeállítás felett és ha már nem tehettek mást, törölték Tóth Imrét, aki ilyen módon csak póttagnak került be. Az igazság kedvéért meg kell említenünk, hogy dr. Tóth más kerületben mégis csak bekerült mint rendes képviselő az új közgyűlésbe. A régi közgyűlésnek még sok-sok ismert és érdemes tagja maradtak ki, nagyrészt olyanok, akik nem voltak jelölve s a kimaradt jelöltek kö-zött fel kell még említenünk a mindig ko-moly gondolkodású Lantos Bélát, a pompás közbeszólásaiért kedvelt dr. Szeless Józsefet, a technikai kérdések egyik szakértőjét, Szi-gyártó Albertet és a társadalmi indítványok benyújtóját, Hauser R. Sándort. Feltűnő, hogy az I. kerületben megbukott dr. Muntyán Ist-ván. Városszerzte örömet keltett, hogy beju-tott Wolff Miksa, visszakerült a közgyűlésbe a derék Ottovay Károly és póttagnak bekerült dr. Krausz József. Sajnálatos, hogy dr. Er-délyi Jenő nem tudott bejutni és hogy a vá-lasztási harc során igen előnyösen szereplő Szokolovszky Gyula alig néhány szavazattal maradt teljesen ki.

A választás során érvényesült

új tagok között

bizonyára a legnagyobb érdeklődést Bakó László református lelkész, dr. Szamek Sára orvosnő és Lajer Dezső szocialista párttitkár fogják kelteni. Osztatlan örömet kelt, hogy a